trættes; hun har levet sit eget Liv med Gensidighedens berettigede Fordring; hun har ikke udvalgt Barnet som Individ, saaledes som det er, er det lagt i hendes Arme. I Følge Naturens Lov maa hun elske det trods Fejl og Mangler.

Hendes personlige Liv forspildes ikke, fordi hun venter og venter, altid rede til at modtage den forlorne Søn, der vender hjem sigende: »Jeg har syndet imod Gud og imod dig.«

Men Daarligdom er det, naar en ung Kvinde ødsler sin Kærlighed paa en troløs, uværdig Genstand. Kærlighed mellem Mand og Kvinde bør kun opstaa ved en højere Dragning, og den bør kun bestaa ved Gensidighed.

Det er nemt nok for Per Gynt og Peter Plus og Jean de l'Ours, og hvad alle de farende Svende i Poesien og i Livet hedder, naar de saaledes kan gøre Regning paa, at Hjemmets Lykke tilsidst venter dem i en trofast Kvindes Skikkelse, efterat de hensynsløst har udtømt alle Livets Nydelser og vender tilbage som Vrag.

Vilde det ikke være værdigere og rigtigere, om Kvinden følte, at den Kærlighed, som ringeagtes, bør udrives af Hjertet.

Bør ikke et nyt og kraftigere Ideal for Kvindelighed afløse det forældede gammeldags, hvis Kvinden skal kunne lægge sit Lod paa Samfundets Vægtskaal, og skal være med til at raabe det »Excelsior« som bør lyde fra Jordens Børn.

Maatte der snart iblandt os opstaa den Digter eller Digterinde, som vilde synge til Pris for den sande værdige Kærlighed mellem Mand og Kvinde. Maatte der snart slaas til Lyd for en mandlig eller kvindelig Sanger, som vilde lægge alle gammeldags Opfattelser af Kvindelighedsidealet bagud, og hvis Sange, bedre end mine tørre Ord, kunde indprente Fremtidens Kvinde, at der paa hendes Fane først og fremmest bør skrives: *Selvfølelse, offerberedt Selvfølelse.*

Ellen Plum.